

ból. Mert az kellett a szervezetének, a vastartalom miatt. A félnótás Jenő pedig elköltözött. Lakást kapott az üvegyártól, ahol dolgozik.

Hogy a nagyságos asszony beteg, azt már mi is tudtuk. Miután elszokott a forrástól, az utcán is egyre ritkábban bukkant fel, csak nagy néha láttuk elbotorkálni szép, csontnyelű, faragott botjára támaszkodva. Arca és finom, apró szövésű hálóval borított haja valami furcsa, lilás színt öltött. De hogy Jenő is... Most nem tettük hozzá, hogy a félnótás. Egy darabig még tanácstalanul hallgattunk, aztán lerohantunk a Zuhogóhoz és a vízbe vetettük magunkat.

Mire Kari egy pár nap múlva a sekély árokkal eljutott a folyóig, a forrás teljesen elapadt.

Amikor emiatt ugratni kezdtük, csak legyintett:

– Nem baj, ha megint megered, itt van neki az útja. Különb en soha nem találna ki abból a latyakból.

Aztán nemsokára szabályozni kezdték a Tornát. Rakoncátlan vize, amely bizony egy-egy nagy nyári zivatar után vagy a tavaszi olvadáskor úgy kiöntötte a part mentén lakókat, mint az ürgét a lyukából, most megregulázva helyenként betonkalodába szorult, szeszélyes kanyarjait pedig kiegyenesítették. Eltűnt a Zuhogó, és az egykori forrástól odáig vivő kis medret, amelyet Kari olyan serényen tisztogatott, mélyített, lapátolt, kibetonozták, hogy ott gyűljön össze a hegyekből a folyó felé lezúduló víz. A kis betoncsatorna fölé még hidat is építettek, és amikor egy nyári zápor után Vitéz a keskeny korlátot felavatva végigsétált rajta, lenézett a hömpölygő árra, majd tétován megszólalt:

– Talán a forrás vize is benne van.

Az idő pedig megiramodott, és úgy múlt el, mint egy nyári délután, mikor az ember észre sem veszi, hogy megy át szürkületbe a nappal. A nagyságos asszony

gondozatlan sírját rég benőtte a fű, és ma már csak nehezen találni meg az egyre nagyobbodó temetőben, akárcsak Jenő félbemaradt házat a Lőrinc-hegy alján. Szülőháza meg elhagyatva, gazdátlanul ott rogyadozik, roskadozik a főutcán, Lajos az első és egyetlen adandó alkalommal, azon az őszen fogta magát és meg sem állt az óceán túlsó partjáig, akárcsak Kari és a szülei. A hidak korlátján egyensúlyozó Vitézből pilóta lett, és egy gyakorlaton lezuhant. Gránátköves, vörös csillagos sírja nem messze van a nagyságos asszonyétól, a hangos katonai temetés után apja az éjszaka leple alatt néma csendben szenteltette be a pappal.

Mintha még minden kéznél lenne a régi világból, mintha még minden emléket fel lehetne idézni belőle, még minden képet elő lehetne hívni róla, de akikről az emlékek szólnak, akik a képeken vannak, azok nincsenek már. Csak a sárgarigó fütyüli még mindig változatlanul csúfolódva az erdőből, hogy huncut a bíró fia. Amikor nemrég hazalátogattam, elmentem régi helyünkre, a Torna partjára. Tikkasztó nyári hőség és szárazság volt, a fű kiperzselve, mint valamilyen pusztító hadjárat után, a fák, bokrok fonnyadtan pihegtek egy kis nedvesség után. A forrástól a folyóig vezető betontekőben pedig friss víz csobogott és táplálta az aszályban ugyancsak keskenyre zsugorodott Tornát. Senki nem beszélt a hét bő esztendő visszatértéről, a legtöbben úgy magyarázták a dolgot, hogy kimerültek a bauzitbányák, és ezzel helyreállt a régi világrend. Most már megint érdemes lenne kútásónak lenni, de minek, amikor a Szőlőhegyre épített ciszternából mindenkinek a házába nyomatják a vizet. Én azonban Karira gondoltam, aki jó előre megjósolta, ami, lám, bekövetkezett, és én most mégsem tudok örülni neki.

Hol vagy, Kari?

PÁLFI ÁGNES

Képmutogató

*Szívárvány! – nézd csak, ezt nekünk csinálta.
Mi célja van, mért nem tágít mitőlünk?
Pedig hogy vágytunk már egy kis nyugalmat,
független órát – őtöle s magunktól.*

*lebegni gond- és gondolattalan
a langy befőtllé édes mámorában,
hol nincs kísértés – az van csak, mi van.*

*Vagy nincsen az sem. – Nem nekünk csinálta?
Felénk se néz, magának játszadoz
e tarka stráffal? – Költő nem ragoz
ily ócska kérdést, föl sem tesz manapság.*

*De hátha mégis! – Földön és egen
több dolgok vannak. – Átkarolva egymást
hadd ácsorogjunk, míg a kép eloszlik –*

*mint akiket odafönt eljegyeztek,
mint híd alatt szerelmes home-leszek.*